

WALL STREET ची बॅग

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

कामासाठी पाच दिवस बाहेर राहून माझे वडील शुक्रवारी संध्याकाळी घरी परत यायचे, तेव्हा ते थकून गेलेले असायचे.

जवळजवळ दर आठवड्याला ते मला गॅरेजमध्ये जाऊन त्यांच्या गाडीतून दोन गोष्टी आणायला सांगायचे: फाइल आणि बॅग.

त्यांना दोन्हीची गरज असायची.

रात्री बरोबर 9:30 वाजता एका इन्स्पेक्टरचा फोन यायचा आणि आकडे तयार असावे लागायचे.

तो आमचा शुक्रवारचा विधीच झाला.

मी कधीही तक्रार केली नाही.

मी ते माझ्या वडिलांसाठी केले.

मी ते आमच्यासाठी केले.

आकडे कधीही चुकले नाहीत.

निकाल कधीही अपेक्षेपेक्षा कमी आले नाहीत.

आणि मी त्यांना कधीही रागावलेले पाहिले नाही.

लहानपणी माझी अशी खात्री झाली होती की त्यांच्याकडे एक जादूची बॅग आहे.

घरी मात्र माझी आई मला अनेकदा तिची बॅग आणि तिचे पाकीट आणायला सांगायची.

तो माझा पहिला धडा होता.

दोन पूर्णपणे वेगळ्या वस्तूंना एकच नाव असू शकते.

एक मोठी, कामाने भरलेली.

एक लहान, पैशांनी भरलेली.

अनेक वर्षांनंतर, हिवाळ्यातील एका संध्याकाळी, मी आणि माझे वडील एका अंत्यसंस्कारावरून परत येत होतो.

कामगारांच्या आंदोलनामुळे लागलेल्या नाकाबंदीमुळे आम्हाला एरवी कधीही न वापरणाऱ्या रस्त्याने जावे लागले.

एका अंधाऱ्या रस्त्याच्या कडेला छोट्या शेकोट्यांजवळ काही स्त्रिया उभ्या होत्या. प्रत्येकीकडे एक हँडबॅग होती.

मी विचारले, त्या कोण आहेत.
माझे वडील हसले.

“त्या कामाच्या शोधात असलेल्या बायका आहेत.”

मी त्या बॅगांकडे पाहिले.

“त्या आपली हत्यारे सोबत घेऊन फिरतात,” त्यांनी समजावले.

“आणि त्यांचे ग्राहक कोण?”

“जे लोक चांगले व्यवहार करतात ते.”

मी दहा वर्षांचा होतो.

साहजिकच, मला वाटले की जे लोक शेअर्सचे व्यवहार करतात, ते कसे तरी त्या बायकांशीही व्यवहार करत असणार. तो गैरसमज मला पूर्णपणे तर्कशुद्ध वाटला.

अनेक वर्षांनंतर वडील मला मिलानला घेऊन गेले.

इटालियन वित्तजगताच्या मंदिरात, Piazza Affari मध्ये, मी पहिल्यांदा पाऊल ठेवले.

ट्रेडिंग फ्लोअर आरडाओरड्याने भरलेला होता.

विकत घेणारे लोक.

विकणारे लोक.

कागदाचे तुकडे असे हलवणारे लोक, जणू संपूर्ण संस्कृतीच त्यांच्यावर अवलंबून आहे.

मी गोंधळून आजूबाजूला पाहिले.

“हे सगळे ओरडत का आहेत?”

माझे वडील हसले.

“हा धंदा असाच चालतो.”

मी लगेच असहमत झालो.
मी त्यांना पंधरा वर्षे काम करताना पाहिले होते.
त्यांना कधीही ओरडावे लागले नव्हते.

आम्ही वेड्यासारखे हसलो.
ती संध्याकाळ Navigli वर संपली, जिथे माझ्या आठवणी पुन्हा एकदा एकमेकांत
मिसळून गेल्या.

रस्त्याकडेच्या त्या स्त्रिया.
त्यांच्या हँडबॅगा.
शेअर बाजारातले ट्रेडर्स.
त्यांच्या ब्रीफकेस.

वेगवेगळ्या बाजारपेठा.
वेगवेगळा माल.
तोच मानवी शोध.

त्यांच्यापैकी काही माणसे जवळजवळ काहीही विकत घेऊ शकत होती.
त्यांना मिळवायला कठीण जात होत्या त्या भावना.
प्रेम विकत घेता येईल अशी त्यांना आशा होती.
ते सहसा विकत घ्यायचे ते काहीतरी वेगळेच असायचे.

मग माझी मावशी होती.
ती तिचा मेकअप हँडबॅगमध्ये लपवून ठेवायची, कारण तिच्या मत्सरी नवऱ्याची
समजूत होती की सौंदर्य नैसर्गिकच दिसले पाहिजे.

ती उत्तम नटूनथटून घरी परत यायची, तेव्हा तो अभिमानाने हसायचा.
"आज तू सुंदर दिसतेस."
"किती निरोगी कांती आहे."
आणि ती गप्प राहून मान डोलवायची.

आणखी एक बॅग.
आणखी एक गुपित.
आणखी एक बाजारपेठ.

जसजसा मी मोठा झालो, तसतसे मला कळले की जगात अनेक प्रकारच्या बॅगा असतात.

काही आकडे वाहून नेतात.

काही पैसे वाहून नेतात.

काही इच्छा वाहून नेतात.

काही खोटेपणा वाहून नेतात.

आणि काही संपूर्ण आयुष्ये वाहून नेतात.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

Wall Street गाथा